

Tu bi se bilo dalo dihati, ali naš gostitelj je bil neutruden v razkazovanju in vse, karkoli je pokazal, je bilo v kaki zvezi z napredkom in — omiko . . .

A poglavitno stvar si je prihranil menda za nazadnje . . . Moje oči mi obstrme kmalu ob čudnem prizoru. Okrog drobnega drevesca se je sukala s sklonjeno glavo ovca, sukala neprenehoma kakor kak stroj . . . Kaj takega nisem videl še nikdar in iznenaden vprašam:

»Za Boga, kaj pa je to? . . .«

Bile so to prve moje besede, ki sem jih izpregovoril z gospodarjem.

»Metljava ali vrtoglava je«, razlaga on smeje se, da, rekel bi, z nekakim ponosom . . .

»In zakaj ne zakoljete živali? . . .« vprašam ogorčen dalje.

»Ah — čemu? . . . Kaj takega si pri nas že lahko privoščimo! . . . Otroci imajo svojo zabavo! . . . Ker k nam ne prihajajo karuslji in take stvari, se moramo zabavati pa na ta način, hihhi! . . . Kaj hočemo — reveži kuhajo z vodo.«

In res se je začelo triletno otroče truditi, da bi splezalo živali na hrbet . . . Mene je zazebló . . . Zdaj mi je bilo jasno vsel . . .

Omika! . . .

V tujini dalnji živel bom samotno . . .

V tujini dalnji živel bom samotno
in se boril za trdi kosce kruha;
usoda tam naj dalje v mene bruha
nemile jeze svoje strast togotno.

Lovil ne bom za srečo se pohotno,
srcé mi nemo bo in brez posluha
za vse, če tudi bede me pazduha
spremila bode v groba noč tihotno . . .

A v duši hranil vedno bom spomine
dežele daljne, kjer moj narod biva,
v nebó kipé Triglava visočine;

kjer ti mi srečno bivaš, ljubezniva,
v veselo zreš obličje domovine,
kjer mi ljubáv je vstala neugasljiva . . .

M—y.